

UZASADNIENIE

Skazanego A. S. wniósł o wydanie wyroku łącznego co do jednostkowych kar orzeczonych w wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 257/16 z dnia 8 lutego 2017 roku i wymierzenie mu nowej kary łącznej w miejsce orzeczonej ww. wyrokiem kary 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

dowód: wniosek skazanego k. 3-3v

Wobec A. S. zapadły lub są wykonywane obecnie następujące prawomocne wyroki:

1) wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 13 maja 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 384/16 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. popełnione w dniu 29 listopada 2015 roku, mocą którego wymierzono jemu karę 150 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka, postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 roku karę grzywny zamieniono na zstępczą karę pozbawienia wolności, która została wykonana;

2) wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 257/16 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 2 lipca 2016 roku za które orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności, z art. 280§2 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 4 lipca 2016 roku za które orzeczono karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 4 lipca 2016 roku za które orzeczono karę roku pozbawienia wolności, wymierzono skazanemu karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

3) wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 19 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K 538/16 za przestępstwo z art. 278§1 k.k. popełniony w okresie od 30 czerwca 2016 roku do 01 lipca 2016 roku za które orzeczono karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, kara skierowana do wykonania w dniu 17 sierpnia 2018 roku;

Dowód: karta karna – k. 8-10, pnia o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach – k. 11-11v, z akt sprawy XIV K 257/14 SO w Gdańsku wyrok – k. 467-470, postanowienie w przedmiocie sprostowania wyroku – k. 476, z akt sprawy II K 538/17 SR Wejherowie – wyrok k. 90-91, akt sprawy II K 384/16 SR w Wejherowie – wyrok k. 90-91.

Skazany w warunkach izolacji więziennej przebywa od 5 lipca 2016 roku, do odbycia kary pozbawienia wolności nie stawiał się samodzielnie, został doprowadzony przez policję. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest określane jako przeciętne, nie był karany dyscyplinarnie, nie był nagradzany, z ulg nie korzystał. Skazany jest dobrze przystosowany do warunków izolacji więziennej, nie należy do podkultury przestępczej. Nie przejawiał zachowań agresywnych. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Kontakty interpersonalne ze współosadzonymi układa prawidłowo, w stosunku do przełożonych regulaminowy i zdyscyplinowany. W środowisku osadzonych funkcjonuje prawidłowo. Nie jest zatrudniony, nie jest zainteresowany kontynuowaniem nauki. Zdiagnozowano u niego uzależnienie od alkoholu, posiada wyznaczony termin terapii w ZK I.. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, zadania (...) wykonuje właściwie. Do popełnionych przestępstw deklaruje stosunek krytyczny, jednakże ze nie jest zainteresowany uczestniczeniem w mityngach AA/AN. Skazany jest bezdzietnym kawalerem.

Dowód: k. 11v opinia o skazanym

Sąd zważył, co następuje:

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie

przepisy stosować po dniu 1 lipca 2015 roku – w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Wskazać należy na poniższe przepisy tejże ustawy:

art. 19. 1. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Ww. przepis art. 19 ust. 1 stanowi przepis szczególny wobec art. 4 k.k. i tak więc w przypadku prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 roku., i wystąpienia potrzeby połączenia kar orzeczonych zarówno przed 1 lipca 2015 roku jak po dniu 1 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy „nowe”, tj. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku.

W niniejszej sprawie z uwagi na wydanie wszystkich wyroków skazujących po 1 lipca 2015 roku, zaistniała potrzeba wydania wyroku łącznego w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy.

Zgodnie z aktualnie obowiązującym brzmieniem art. 85 § 1 i 2 k.k., warunkami orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym jest wymierzenie w poszczególnych wyrokach skazujących kar tego samego rodzaju lub innych kar lub kar łącznych oraz stwierdzenie, z zastrzeżeniem art. 89, że kary te podlegają wykonaniu. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Z kolei zgodnie z art. 87 § 1 k.k. **w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.**

Mając na uwadze treść przywołanych przepisów, Sąd uznał, iż zachodziły zgodnie z art. 87§1 k.k. warunki do wydania wyroku łącznego w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie XIV K 257/16 i kary ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem nakazowym sprawie II K 538/16 . Nadto spośród wszystkich wymierzonych dotychczas oskarżonemu kar, jedynie te orzeczone przedmiotowymi wyrokami podlegają wykonaniu na ww. zasadach jak i podlegają łączeniu węzłem kary łącznej.

W niniejszej sprawie w ramach rozstrzygnięcia w pkt I. wyroku Sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności od 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 6 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Karę łączną można wymierzyć w oparciu o systemy: kumulacji – polegający na prostym zsumowaniu kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, absorpcji, gdzie kara najsurowsza pochłania pozostałe kary oraz kierując się zasadą mieszaną, zakładającą dwie górne i jedną dolną

granice kary łącznej, który to system został przyjęty między innymi przez obecnie obowiązującą ustawę karną.

Granice wymiaru kary łącznej zostały określone w art. 86 k.k. Dla kary łącznej dolną granicę stanowi najwyższa z kar wymierzonych w poszczególnych wyrokach (tj. kara jednostkowa albo kara łączna), natomiast górną – suma kar wymierzonych w tych wyrokach, która nie może jednak przekroczyć 20 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie zaś z treścią art. 85a k.p.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw,

związek czasowy pomiędzy nimi oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czy inaczej społeczne oddziaływanie kary, jako jeden z celów kary, są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są oczywiście równoznaczne z wymaganiem wymierzania wyłącznie surowych kar, acz jej oczywiście nie wykluczają. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego. Orzeczona kara winna mieć zatem wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany, a kara zostanie wykonana. Kara jest tu również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw. Chodzi zaś tu o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

Nie do zaakceptowania pozostaje pogląd reprezentowany przez skazanych i obrońców w sprawach o wydanie wyroku łącznego, że w każdej sytuacji wyrok łączny winien służyć polepszeniu i to w sposób istotny sytuacji procesowej sprawy dopuszczającego się większej liczby przestępstw.

Popelnienie dwóch lub więcej przestępstw co do zasady jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Zastosowanie zasady absorpcji czy kumulacji przy orzekaniu kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im ściślejsze są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem.

W związku z powyższym Sąd zdecydował o zastosowaniu względem skazanego zasady częściowej absorpcji tj. wymierzyć karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przede wszystkim bowiem należało uwzględnić, iż wszystkie spośród rozpatrywanych kar stanowiły reakcję na popełnienie przez skazanego przestępstw różnorodnych, wymierzonych przeciwko różnym dobrom prawnym, tj. życiu i zdrowiu powszechnemu – za przestępstwa rozboju, przeciwko dokumentom – przestępstwa z art. 275 i 276 k.k., przeciwko mieniu – przestępstwa z art. 280 k.k. i z art. 278§1 k.k., przeciwko bezpieczeństwu komunikacji – przestępstwa z art. 178a k.k., przeciwko wymiarowi sprawiedliwości – przestępstwo z art. 244 i 178a§4 k.k.. Przestępstw objętych ww. wyrokami skazany dopuścił się bardzo krótkim okresie czasu od 30 czerwca do 4 lipca 2016 roku a więc na przestrzeni 5 dni, jednakże m.in. działał na szkodę różnych pokrzywdzonych.

W ocenie Sąd zastosowanie zasady pełnej absorpcji deprecjonowałyby wcześniejsza praca orzecznicza sądów wydających wyroki w jednostkowych sprawach i stanowiłaby niczym nieuzasadnioną premię dla skazanego.

Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym miało również oceniane jako przeciętne zachowanie skazanego w zakładzie karnym. Wskazać należy, iż nawet okoliczność bezkonfliktowego i prawidłowego funkcjonowania osoby skazanego podczas osadzenia nie może w większym jeszcze stopniu oddziaływać na wysokość wymierzonej kary łącznej, wszak osoba skazana jest zobowiązana do przestrzegania norm prawnych regulujących odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego. Za dobre zachowanie osoba osadzona uzyskuje nagrody przewidziane przepisami prawa. Postawa taka w warunkach izolacji więziennej niewątpliwie może mieć wpływ na rozpoznanie

wniosków o przerwę w karze, czy też na ewentualne warunkowe przedterminowe zwolnienie, nie może jednak w znacznym stopniu determinować wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym.

Należało także zważyć, iż skazany był już łącznie trzykrotnie skazywany przez sąd wyrokami za przestępstwa, należy więc do kategorii sprawców już zdemoralizowanych. Konieczny jest więc nieco dłuższy proces resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej niż przy pełnej absorpcji. Nadto wymaga podkreślenia, iż co do zasady sam fakt popełnienia dwóch lub więcej przestępstw stanowi okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw. („Kodeks karny-komentarz” pod red. A. Wąska, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). A za taką właśnie premię należałoby uznać wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Dodatkowo w takim wypadku w społecznej świadomości prawnej mogłoby powstać wrażenie, że sprawcy wielu przestępstw traktowani są łagodniej, aniżeli sprawcy pojedynczych przestępstw. W efekcie Sąd orzekł skazanemu karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd ustalił, że podlegają one odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 577 k.p.k., na poczet kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zgodnie z treścią prawomocnych orzeczeń i informacją o odbyciu kary.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie dotyczące umorzenia postępowania co kary grzywny wymierzonej wyrokiem opisanym w punkcie 1 części wstępnej wyroku łącznego.

Skazanego w postępowaniu reprezentował obrońca z urzędu, stąd też w punkcie V zawarto rozstrzygnięcie o jego wynagrodzeniu i zwrocie poniesionych wydatków

Ponadto Sąd odstąpił od obciążenia skazanego wydatkami postępowania, skazany nie posiada majątku, środków finansowych, w warunkach izolacji więziennej nie pracuje.